

Розділ I



2021 Пайк-стріт, квартира 602, Сіетл
24 грудня 2012 року

Намагаючись у вестибюлі будинку відімкнути поштову скриньку, я притримала Сема, свого золотистого ретривера. Консьерж Бернард відірвався від сортування посилок і став на коліна біля Сема, щоб почухати йому за вухами.

— Доброго ранку, Джейн, — сказав він, підвівши на мене погляд з усмішкою. — Ти чула? Сьогодні сніжитиме. Випаде щонайменше десять сантиметрів.

Я зітхнула. Ми ніколи не доставимо квіти вчасно, якщо на дорогах буде ожеледиця. Я дістала зі скриньки стосик листів та різдвяних листівок і підійшла до вікон, прикрашених різнобарвними вогниками. Сем тим часом обнюхував різдвяну ялинку в кутку. Я оглянула Пайк-плейс. Ринкова площа тільки-но прокидалася. З труби пекарні «Мерривезер», розташованої нижче кварталом, здіймався дим. Торговці свіжою рибою пританцьовували на бруку біля своїх лотків. Купка допитливих туристів із парасолями в руках (туристи завжди носять із собою парасолі) зупинилася на протилежному боці вулиці, щоб сфотографуватися. Вони злякали мартина, який сидів на дорожньому знаку. Птах із роздратованим криком полетів геть.

— Онде снігові хмари, — сказав Бернард, кивнувши на вікно.

— Звідки ви знаєте?

— Ходи сюди, — сказав він і вийшов крізь подвійні двері на двір. Я рушила за ним. — Дозволь мені дати тобі невеличкий урок щодо хмар.

Я відчула дотик крижаного повітря до обличчя, вдихнула аромат меленої кави та морської води, запашний і солоний водночас. Сіетл. Сем очікувально виляв хвостом, коли перехожий простягнув руку, щоб привітатися з ним.

Бернард показував на небо.

— Бачиш їх? Це перисто-шарові хмари.

— Перисто... які?

Консьерж усміхнувся.

— Ці хмари є провісниками хуртовини. Подивись, які вони тоненькі й хвилясті, наче сніг, що випав.

Я із цікавістю розглядала їх, ніби вони могли містити повідомлення, написане метеорологічними ієрогліфами. Можливо, я зможу розшифрувати мову хмар, якщо дивитимусь на них досить довго.

— А тепер подивися далі, за перешийок, — сказав Бернард і вказав на далекі хмари, що нависли над затокою Елліотт. — Це снігові хмари, що насуюються. Вони важчі, темніші, — він зробив паузу й підніс руку до вуха. — Прислухайся. Чуєш?

Я похитала головою.

— Що саме?

— Якесь незрозуміле затишшя, — пояснив він. — Усі звуки наче приглушені.

Сем усівся на тротуарі біля моїх ніг.

— Гадаю, що ви маєте рацію. Ранок напрочуд тихий, — мовила я і знову підвела очі до неба, але цього разу подивилася уважніше. — Ви коли-небудь бачили щось у хмарах? Фігури? Обличчя?

Він усміхнувся.

— Звичайно. Але те, що я бачив, може відрізнятися від того, що бачиш ти. У цьому хмари оманливі.

Бернард надовго замовк.

— Гадаю, вони показують нам те, що ми *хочемо* бачити.

Він мав рацію. Я саме дещо побачила, і це мене налякало. Я струнула головою.

— Тож я не скажу вам, що бачила, бо ви сміятиметеся з мене.

Бернард злегка усміхнувся.

— А що бачите *ви*? — запитала я.

— Сендвіч зі смаженою яловичиною, — сказав він з усмішкою, а потім потягнувся до кишені. — Ох, ледь не забув. Це тобі, — він простягнув мені рожевий конверт. — Листоноша випадково залишив це в поштової скриньці місис Кляйн.

— Дякую, — сказала я і сунула листа в кишеню. Решту пошти я поклала до сумочки. Це були здебільшого небажані різдвяні листівки. Ідеальні, щасливі, усміхнені сім'ї позували на камеру. Чи варто говорити про оманливість хмар?

— Веселого Різдва, — сказав Бернард, коли Сем почав тягнути повідець.

— І вам веселого Різдва, — відповіла я. Слова луною віддалися в моїй голові. *Веселого Різдва*. Я не відчувала радості. Щоправда, як і завжди у цю пору року.

Ми з Семом повернули за ріг, і я кивнула Мелу, власникові газетного кіоску на Пайк-плейс. Він підморгнув і показав на омелу, що звисала з тенту.

— Як щодо того, щоб поцілувати старого Мела?

Я вдала із себе сором'язливу й самовдоволено усміхнулась. Мел насупився.

— Навіть напередодні Різдва?

Я нахилилась і швидко чмокнула його в щоку.

— Ось так. — Я усміхнулась. — Тепер ви задоволені?

Він схопився за щоку та розіграв параліч, що сковував обличчя.

— Найкращий день у моєму житті, — сказав він.

Мелові було десь сімдесят, і сорок років або навіть більше він продавав газети в кіоску. Цей приземкуватий лисий чоловік з пивним животиком фліртував із кожною жінкою на ринку, а щовечора

повертався до своєї крихітної квартири, розташованої за два квартали звідси, вище на пагорбі, де він мешкав сам.

— Моя Адель любила Святвечір, — сказав він. — Любила омелу. На Різдво в нас завжди було справжнє свято — печеня, ялинка і вогники.

Я поклала руку на його рукав. Хоча його дружина померла вісім років тому, Мел говорив про неї так, ніби уранці вони разом снідали.

— Я знаю, що ви тужите за нею.

Він глянув на хмари. Цікаво, що він у них бачить?

— Кожен проклятий день, — пробурчав він.

Я побачила сум у його очах, але вираз його обличчя відразу змінився, коли до кіоску підійшла жінка, можливо, років сімдесяти. Вона була високого зросту й височіла над Мелом, немов Колумбійський центр над Форт-енд-Пайк Білдін. Жінка мала сріблясто-сиве волосся й витончені риси обличчя. Елегантна, з ниткою перлів на шії, вона, певна річ, була красунею в молодості.

— У вас є «Таймс» — лондонський «Таймс»? — спитала вона тоном, у якому чулося розчарування. У неї був різкий владний голос, і я почула помітний британський акцент.

Я спостерігала, як вони дивилися одне на одного, і мій зір трохи затуманився, зі мною іноді таке трапляється. Я потерла очі, поки Мел радісно усміхався своїй манірній клієнтці.

— «Таймс»? — вигукнув він. — Моє шанування, мем, але ми в Сієтлі, а не в старій добрій Англії.

Жінка примружила очі.

— Що ж, у будь-якому доладному газетному кіоску він би був. Це єдине видання, яке варто читати. — Вона обвела поглядом стени із журналами та газетами. — Зараз стільки сміття...

Мел підвів одну брову й подивився на мене, а жінка, піднявши комір свого тренча, швидким кроком покрокувала геть повз нас.

Він мав розгублений вигляд, а потім на його обличчі з'явилася легка усмішка.

— Сноби! — мовив він. — Багатії вважають, що світ належить їм.

Я озирнулася і знову протерла очі, намагаючись не розмазати нещодавно нанесену туш, і тільки тоді згадала, що на завтра у мене запланована зустріч із докторкою Геллер, неврологинею, до якої я навідувалася більшу частину свого життя. Британка зникла за рогом.

— Можливо, вона просто нещасна, — припустила я. — Моя бабуся завжди говорила, що здебільшого люди не хочуть бути грубими, це їхній смуток заявляє про себе.

Я раптом згадала той день у дитинстві, коли вперше зіткнулася з глибоким сумом і вперше помітила, що з моїм зором щось не так. Мені було чотири роки. Я стояла на порозі маминої спальні. Мама, згорблена, сиділа на ліжку й плакала, затуливши обличчя руками. Вікна були щільно завішені шторами, стіни тонули в темряві. Батько схилився над нею, благаючи пробачити його. У руці він тримав валізу та збирався виїхати до Лос-Анджелеса слідом за жінкою, з якою нещодавно познайомився. Він сказав, що збирається одружитися з нею. Тато закохався й розбив мамі серце.

Я не пам'ятала ні батькового обличчя, ні слів, якими вони обмінялися того дощового ранку в Сіетлі. Я пам'ятала тільки глибокий смуток мами, коли батько поклав руку їй на плече, ніби кажучи: «Будь ласка, пробач мені». Я сильно кліпнула очима. Мені тоді здалося, що перед моїми очима повисла хмара, але то були не сльози. Хмара з'явилася звідкись із глибини мого нутра. Я пам'ятала, як відступила, потерла очі та, спотикаючись, вийшла в коридор, де чекала, поки батько вийде зі спальні. Якщо він і мав намір попроситися зі мною, то чомусь цього не зробив. Ось так він залишив нас: мого брата Флінна, який ні про що не підозрював і дивився цієї миті телевизор; мене, спантеличену й майже осліплу в коридорі; і маму, яка плакала так голосно, що я боялася, щоб вона не померла.

Мені хотілося тільки одного — розрадити її, тому того ранку я принесла тремтливою рукою їй чашку кави. Я сотні разів бачила, як вона молола зерна, клала їх у френч-прес, тому насмілилася спробувати все це самотужки. Але мій зір ще не прийшов у норму, і я все переплутала. Мама одразу ж мені про це сказала.

— Що це? — різко спитала вона.

— Я приготувала тобі каву, — пискнула я.

Вона опустила погляд на каву й похитала головою, а потім повільно підійшла до кухонної раковини й вилила вміст чашки.

Я стримувала сльози, поки дивилася, як вона поверталася до спальні. Тато підвів маму. І я також підвела. За годину прийшла бабуся і пояснила, що смуток може керувати нашою поведінкою. Я ніколи не забувала ні цих слів, ні того, як бабуся поклікала маму й вони разом стрімголов відвезли мене до лікарні, коли я розповіла їм, що я все ще погано бачу. Після комп'ютерної томографії, яка нічого не показала, та уколу, що змусив мене розплакатися, я поїхала додому з вишневим льодяником у руці. Після цього ми ніколи не говорили про тата. І навіть тепер, хоч би скільки намагалася, я не могла уявити його обличчя. У моїй уяві воно, як і раніше, залишалось темною плямою.

Мел знизав плечима, розрізавши канцелярським ножом упаковку на пачці газет.

— Що ж, я йду до крамниці, — мовила я. — Сьогодні день буде клопітким. Торік Ло вигадала квіткову композицію з молочаю-різдвяника, падуба й шипшини, і, присягаюся, кожна світська дама у цьому місті захоче чотири штуки для свого святкового столу. — Я зітхнула. — Це не погано, звичайно. Але це означає, що до кінця дня, — я зробила паузу й підвела руки, — мої пальці повикручує.

— Не заганяй себе, Джейн. Я хвилююся за тебе.

— Мені приємно, що ви хвилюєтеся за мене, — сказала я і повільно всміхнулася. — Запевняю вас, моє життя не варте жодного занепокоєння. Я встаю і вирушаю до квіткової крамниці, а потім повертаюся додому. Все просто й без драми. Нема чого вам хвилюватися.

— Люба, саме *тому* я й хвилююся, — правив своє Мел. — Я б хотів, щоб ти дала волю своїм почуттям, знайшла собі когось.

Я усміхнулася і погладила золотистого ретривера по голові.

— У мене вже дехто є, — сказала я. — І це Сем.

Мел усміхнувся мені у відповідь, коли я помахала йому рукою на прощання.

— Я хотів би познайомити тебе з одним продавцем риби. Його звати Рой. Я з ним учора познайомився. Він міг би якось приготувати тобі смачну рибу на обід.

— Спробуй, Меле! — Я грайливо закотила очі, засміялася й повила Сема вулицею вниз до пекарні «Меррівезер».

Елейн помахала мені рукою з-за прилавка. Її темне волосся було зібране в акуратний хвіст на потилиці. На щоці залишився слід від борошна.

— Доброго ранку, — привіталась я. Сем став на задні лапи й поклав передні на прилавок, чекаючи, поки Елейн кине йому до рота собаче печиво. У пекарні пахло паленим цукром і свіжоспеченим дріжджовим хлібом. Інакше кажучи, як у раю.

Елейн, власниця пекарні у третьому поколінні, подружилася зі мною, коли п'ять років тому я успадкувала квітковий магазин моєї бабусі. Нас пов'язувала любов до круасанів із шоколадом і білих півоній, і ми регулярно продовжували обмінюватися ними. Тепер вона змахнула піт із чола.

— За останню годину ми прийняли сорок дев'ять замовлень на пекановий пиріг. Цілком імовірно, що додому я сьогодні не потраплю.

На дверях брязнули дзвіночки. Я озирнулася й побачила, як до пекарні увійшов Метью, чоловік Елейн.

— Любий! — прощобетала вона.

Метью, архітектор зі слідами колишньої вроди, підійшов до нас і перехилився через прилавок, щоб цмокнути дружину в щоку. Вони збудували життя, якому всі навколо трохи заздять: двоє чудових дітей, будинок на Гамлін-стріт прямо над каналом Монтлейк із квітником, який сподобався б Марті Стюарт, і курником на задньому дворі, завдяки якому сім'я завжди мала свіжі домашні яйця.

— Тобі вдалося придбати конструктор «Лего», який так хоче Джек? — запитала Елейн, покрутивши обручку на пальці.

— Ось він, — відповів Метью, піднявши сумку над прилавком. — О, і ще я купив Еллі ляльку, про яку вона тільки й каже.

Елейн шумно видихнула.

— Добре, бо це був би великий провал із боку Санти. — Вона звернулася до мене. — Цей чоловік — мій рятівник.

Метью засяяв.

— Слухай, а ти вже познайомилася з новим сусідом? — запитав він.

Елейн похитала головою.

— Я привітався з ним сьогодні вранці, — вів далі Метью. — Його дружина померла торік. Він щойно переїхав сюди із Чикаго. Я подумав, що ми могли б запросити його завтра до нас на різдвяний обід.

— Звичайно, — погодилась Елейн. — Якщо ти вважаєш, що він захоче прийти.

Метью знизав плечима.

— Він щойно переїхав до нашого міста. Я впевнений, що тут він нікого не знає. До того ж його донька майже одного віку з Еллі.

Елейн завжди привітна й гостинна, але Метью має ці якості в подвоєному варіанті. На святкуванні Дня подяки я сиділа навпроти колеги Метью, який нещодавно розлучився, чоловіка з пивним животом і похмурим обличчям. Елейн відвела мене на кухню і поскаржилася, що якби Метью дали волю, то він запросив би на обід кожного третього жителя Сіетлу.

— Добре, — сказала Елейн. — Перекажи йому, що ми будемо раді бачити його разом із донькою.

Метью кивнув і повернувся до мене.

— Які плани на Різдво? Ти знаєш, Джейн, що ми завжди тобі раді. І хтозна, раптом у тебе з нашим новим сусідом щось зав'яжеться.

Він підморгнув мені, я закотила очі.

— Ти невинуватий, Метью.

— Любий, — втрутилася Елейн, — дай Джейн спокій. Їй не потрібні послуги свата Метью Коулмана.

Він засміявся.